

Litomyšl, 1.4.2018, neděle velikonoční  
Telecí, 21.4.2019, neděle velikonoční

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Ž 118,22-25

PÍSEŇ 346 buď tobě sláva (T), 158 samému bohu sláva (PR),

### VSTUPNÍ MODLITBA

Panovníku Hospodine, náš nebeský Otče! Všechen tvůj lid tě tohoto jitra chválí za to, že jsi smrtí přemohl smrt, vyvedl jsi svého Syna z hrobu a moci smrti, a tak jsi zřetelně a jasně vyhlásil, že ti záleží na životě člověka, a že všechno své stvoření chceš vysvobodit z pout, do kterých ho uvrhl lidský hřích.

Pane Ježíši Kriste! Smrt a hrob tě nemohly zadržet, jsi živý a setkáváš se se svými učedníky, abys je zbavil strachu. Nejsou opuštěni, mohou se s tebou radovat u tvého stolu jako vykoupení hříšníci.

Duchu svatý! Ty působíš, že i my dnes jsme toho všeho účastni. To, co se před věky stalo a je to dokonáno, to se tvou mocí stává naší přítomností; i naše viny byly Kristem vneseny na kříž a my smíme žít jako Boží děti. I s námi se vzkříšený Pán setkává u svého stolu a otevírá nám život přesahující hranice smrti.

Vyznáváme, Bože svatý, že se cele tvému Duchu nepoddáváme, naše víra pochybuje a my jsme rozpačití z tvého evangelia. Opravdu se to vše stalo, opravdu s tím smíme počítat?

Prosíme, smiluj se nad námi, naši víru utvrzuj a posiluj a dej nám, ať i z našich úst, srdcí i myslí zní nové slovo chvály a my vyznáváme všemu stvoření, že Kristus vstal z mrtvých.

I. ČTENÍ Ex 33, 17-23

PÍSEŇ 667 vítězi k počtě zpívejme (T), 440 ozvi se (PR)

VEČEŘE PÁNĚ Ef 2,4-6; J 11,25

### OHLÁŠKY

#### PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Vzkříšený Pane, tvá láska k nám tě tak spoutala, že jsi za nás musel trpět. / Dej své církvi všude ve světě, aby tě následovala. Ať na sebe bere tvé jho a přináší oběti služby trpícím, utiskovaným, nemocným a všelijak souženým.

Vzkříšený Pane, ty jsi smrtí smrt přemohl. Slavil jsi nad ní triumf. / Dej, ať křesťané kdekoliv ve světě statečně zápasí se smrtí i se všemi silami, které k ní vedou. Požehnej práci lékařů i ostatních, kdo slouží zachování života, všech, kdo usilují o mír a spravedlnost.

Vzkříšený Pane, ty jsi svým zmrtvýchvstáním otevřel nový věk a daroval nám naději svého konečného vítězství. / Dej všem sklíčeným a zoufalým, všem nemocným a umírajícím podíl na této živé naději. Vzkříšený Pane, ty ses po svém zmrtvýchvstání zjevoval apoštolům a přikázal jsi jim, aby šli ke všem národům a získávali ti učedníky. / Zmocňuj kazatele i všechny křesťany k radostnému svědectví o tvém vzkříšení, dokud nepřijdeš.

Vzkříšený Pane, tys dokonal své dílo v jednotě s Otcem. / Dej i nám, abychom byli jedno se všemi, kdo vzývají tvé jméno.

Vzkříšený Pane, tobě i Otcí i Duchu buď čest a sláva nyní i navěky.

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) 1 Kor 15, 20-24 (Kol 3,1-4)

#### POŽEHNÁNÍ

Hospodin ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvař a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvař a obdať tě pokojem. Amen. (Nu 6,24-26)

PÍSEŇ 485 král věčný (T), 346 buď tobě sláva (PR),

## N. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 16, 1-8

Milé sestry a bratři,

oproti svým zvyklostem si dovoluji oslovit nejprve vás, milé sestry, už protože hrajete v dnešním textu hlavní role. Když totiž uplynula sobota, což je právě dnes, vyrazily podle Markova sepsání tři ženy nakoupit vonné látky neboli masti, aby ho šly pomazat a prokázat mu tím takřkajíc poslední službu. A koho nebo spíš komu? No přece Pánu Ježíši.

Vyšly hned po ránu, prvního dne po sobotě, totiž v neděli, což je právě dnes, sotva vyšlo slunce, takže opravdu brzy a šly k hrobu. Kde měl být podle všeho uložen Pán Ježíš. Ale a možná až cestou si uvědomily, že jdou opravdu k hrobu, který zřejmě nebo spíš zcela určitě bude zavalen kamenem. A ty ženy, pro nás už možná trochu pozdě, o to víc však vynikne to, co se stalo posléze, si mezi sebou i proto říkaly: Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu? Nevíme, proč je to nenapadlo dřív, a nevzaly si sebou nějakého pomocníka, ale jednak to není tak důležité, a pak šly fakt brzo ráno.

A pak jejich, podobně jako i mnohé naše obavy, co bude nebo nebude, se rozplynuly nebo spíš ještě znásobily, když vzhledly, prohlédly a viděly, že kámen je odvalen. A že byl velmi veliký.

Ono je vlastně nakonec nepřekvapilo to, že nemají nikoho, kdo by jim ten kámen odvalil, ono je nakonec překvapilo spíš to, že ten kámen již byl odvalen. Kdyby totiž odvalen nebyl a ony by musely čekat, popř. hledat někoho, kdo by jim ten kámen odvalil, případně by ho musely odvalit sami, bylo by vlastně všechno v pořádku. Jenže on už byl odvalen. A právě to je muselo překvapit opravdu pořádně. Navíc když ještě k tomu všemu do toho hrobu vstoupily a uviděly mládence, sedícího po pravé straně a majícího na sobě, doslova oblečeného do bílého roucha. Zákonitě se zděsily.

A teď čeho. Ty tři ženy čekaly, že přijdou k zavřenému hrobu, jehož vchod bude zavalen kamenem a bude tam ležet Pán Ježíš, ony ho pomažou vonnými mastmi a zase půjdou. Jenže: kámen byl odvalen a Pán Ježíš nikde. Místo něj jakýsi mladík v bílém rouchu. I zděsily se, co se to stalo. Jak to, že je ten hrob již otevřený a kde je ten, který tam má být a jehož tam původně i čekaly? Otazník.

A první, co jim ten, který tam je vlastně místo Pána Ježíše, řekne, je, aby se neděsily! S vykřičníkem. Neděste se! Nenechávejte se překvapit něčím, co jste vůbec nečekaly. Neděste se toho, co by vás nikdy ani nenapadlo. Neděste se překvapení.

Vím, oč vám jde. Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Jedna ze základních zvěstí celého Ježíšova příběhu. Že byl ukřižován. Skutečnost, realita našim smyslům ještě aspoň do

určité míry pochopitelná, přijatelná, něco, co jsme i sami viděli. Že byl ukřížován. A tedy i pohřben, což viděly i dvě z těch tří žen včetně toho, kam byl uložen. Jenže on už tam není. Ony hledají někoho, kdo tam měl být a snad i byl, ale už tam není.

A teď co s tím? A ten mládenec jim na to řekne prostě: Byl vzkříšen, není zde. Trochu známěji: Není zde, byl vzkříšen a doslova: Vstal z mrtvých, není zde. Ale hle, místo, kam ho položili. Řekne jakoby lakonicky. A čemu se vlastně divíte? Prostě vstal z mrtvých, byl vzkříšen, tady už není, ale byl tu, ležel přímo tady. Ale zde, v hrobě ho už hledat nemusíte a snad ani nehledejte. Což je zase a pro změnu základní zvěst celého Ježíšova velikonočního příběhu, že ho v hrobě už nenajdou, protože tam jednoduše není. Byl totiž vzkříšen. Jedna z posledních radostí i celého evangelia. Nebo radostí, takhle to interpretují pozdější komentátoři, na ty ženy z toho padla spíš další hrůza mj. spojená s úžasem. Kteréžto bych chtěl podtrhnout než to, že by z toho měly mít nakonec radost.

Ale jděte, pokračuje mládenec poměrně klidně a řekněte jeho učedníkům, Petrovi zvláště, že jde před vámi do Galileje (a všichni víme, kdo) a tam ho spatříte (a všichni víme, koho), jak vám řekl (a všichni víme, kdo). Neděste se toho, že tu Ježíš není, ale jděte tam, kam vám on sám řekl, že máte jít, během rozhovoru v Getsemane, a tam ho i najdete, resp. spatříte, jak vám on sám řekl. On už jde před

vámi, do Galileje. A to před vámi všemi, těmi ženami, ale hlavně těmi učedníky. Jinak řečeno, nehledejte Ježíše mezi mrtvými, živého mezi mrtvými, ale jděte a hledejte ho tam, kam vám on sám ukázal.

A ženy skutečně vyšly z toho hrobu, skoro až od toho hrobu utekly, mj. protože na ně padla hrůza a úžas. Přišlo na ně chvění a zděšení. Řečeno s jedním dánským filosofem bázeň a chvění. A teď proč? Čeho se ty ženy asi tak vyděsily?

Kromě jiného samotného setkání s Bohem, zjeveným Bohem, Božím poslem, setkání s čímsi posvátným. Snad přímo s posvátnem, kdy člověk pocítuje nebo spíš poznává, co to je bázeň před Bohem, co znamená setkat se s jeho mocí a autoritou, s tím, co ho beztak ba přímo bezprostředně přesahuje. A Bůh mu přitom všem sděluje, že jeho blízkost, jeho sestoupení z nebeských výšin až přímo k němu není, nemusí být nebezpečná. Bázeň totiž neznámá mít strach, spíš posvátnou úctu. Posvátnou úctu před něčím, co nedokážeme stále ještě úplně pochopit. Posvátnou úctu před vzkříšeným Ježíšem, který najednou je a současně jde před nimi. Hrůza a úžas z toho, co se to vlastně stalo. Setkání s něčím, s čím jsem se ještě nesetkal. Lépe řečeno, s čím se ještě, ty ženy, nesetkaly.

Milé sestry a bratři, celý ten příběh tří žen, dvou Marií a Salome, nás nemá vyděsit, nemá v nás vzbudit ani pocit strachu a beznaděje, hrůzný pocit z toho, co se to vlastně stalo. Ne.

Ani to mládencovo neděste se s vykřičníkem není nějakým uklidněním ze špatného pocitu z toho, že vlastně jdeme pozdě a už tak trochu zbytečně, neboť ten, který tam byl, už tam není. Jde o to, že naše živá víra, která nehledá živého mezi mrtvými, se rodí právě a až ze setkání s živým Ježíšem, který jde před nimi do Galileje. A Bůh, který za to všechno může, člověka, ani nás, ani konkrétního člověka Ježíše neopouští ani ve chvílích naprosté bezmoci. Neopouští nás, ani když už ani Ježíš nemůže jinak než se do rukou svého Otce, do rukou Božích odevzdat. Naopak je to Bůh, který Ježíše křísí z mrtvých a do světa ho jakoby znovu posílá. A je to právě naše setkání s živým Ježíšem, jež v nás nese i celou zvěst o jeho vzkříšení, jeden ze základů velikonoční víry vůbec.

Ale nikomu nic neřekly, neboť se bály. Poslední věta dnešního oddílu. Pomyslná pointa toho, s čím, kým se ty ženy vlastně setkaly. Na mládencův apel vyřídít Ježíšovým učedníkům, že Ježíš jde před nimi, ženy vyděšeně utíkají a nikomu nic neříkají. Strach, obava z neznámého je přitom jednou z přirozených lidských reakcí na setkání s neznámým. S tím, co opravdu, ale opravdu nečekáme. A obava z toho, co by mohlo nastat, pak jednoduše překryje i původní příkaz říct to aspoň těm učedníkům, Petrovi přinejmenším.

A co my? Dovedeme, dovedli bychom vyřídít celkem jednoduchý vzkaz, že Ježíš byl vzkříšen a je teď někde na cestě do Galile-

je? Nebo by i nás omámily zmatky z toho, co se to vlastně stalo a my to jednoduše nedovedeme pochopit, snad jen přijmout.

Obávám se, že celý příběh tří žen a prázdného hrobu, celá ta zvěst o vzkříšení vůbec není tak jednoduchá, jak to může i teď, ve velikonoční neděli, vypadat. Vždyť už víme, jak to dopadlo, s Pánem Ježíšem, jeho učedníky i těmi třemi ženami, tak co řešit.

Jenže v tom je právě ten problém. Ten příběh nekončí útekem od hrobu, ale pokračuje dál a dál, až do dnešních dnů. Pokračuje každým dalším slavením velikonočních svátků. Pokračuje tím, co si každoročně připomínáme i u stolu Páně před svatou večeří, že totiž i za nás Ježíš zemřel a pro nás je živ, že nám ve své smrti, a hlavně svým vzkříšením odpouští všechny naše nepravosti a vede nás do nového, věčného života. Tak co s tím uděláme? Tak co s tou slavnou zvěstí o vzkříšení uděláme my, křesťané a křesťanky jedenadvacátého století, co uděláme s tím evangeliem, dobrou zprávou o tom, že Ježíš byl vzkříšen a žije, v tento čas?

PÍSEŇ 660 bud bohu všechna chvála (T) 510 o pane můj (PR)  
341 veleben bůh bud', (236 ježíši, pane nejvyšší)